

Vatta, január 11. 1862.

Kedves barátom! amnyi időm se jutott az új évben, hogy egy pár szóval „boldog új évet” kívánni, beköszöntöttem volna szíves hajlékodba — mind e napig. A helyett, hogy én köszönetgesse volna másokat, engemet öltetjések agyba-főbe magas új évi látogatásom, az — adóbehajó lovas katonaság. Új év napján jöttek s csak harmadrappá hogy megszabadulnak tőlük; hagyván magok után valóságos vandál nyomokat ottam — és his házámba. Míg ki nem fizessem őket, itt dörögöttek. — Ezt a falat a török hasonló adómegszedés esetében szerlivenne. De még sem volt ilyen nyomoru sértetlenségre kártozva mint most, mert akkor legalább még volt az a keserű igazságszolgáltatás hogy: „ha te üssd az én zsidómat....” Most nyugodtan kell nézniük, pusztán kézzel, hogy’ székelnek ki sötét mindvégjüket! —

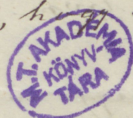
Így helyzetben, hiszem, nem szükség hogy commentálást írjak azon érzelmekhez, melyek közt neked, igen szíves barátom, boldog új évet kívánva, íme sorokat írom.

Egyúttal, ide melléklek az entlegesebb Tring-ből egy töredéket; ha helyén lesz, minian most nincs más kérészem, a „Figyelő”-be vedd fel; de legfőbb, amiért ezt veled kötöm, az, hogy igen igen le volnák köteleve, ha üresebb időt nyerve, öpinia megírnád nekem: mi perint, adhamánál Tringit úgy, hogy az előzményeket

a várfozságig — mint az idezési répszerűen — röviden elbeszéltem;
s a várfozságot némileg a chillon-i formában beszéltem
el? nem lenne-e az bizonyos tekinetben, minsegy Kessévaló
darab?

Dalkölieményeim már sajnos alatti vannak. Nagy bajomra
van, hogy J. Kálmán el van zárva: nincs ki utatok nézzen.
Őt elzárta a katonai hasótság a házától; engemet meg va-
lósággal kizárt a házból néhány nepra. Őt azért, mert
kifizette őket; engemet azért, mert nem fizetem őket. —

Mivel már amnyi sok mindenféle összefirkálók slo-
pon szerkesztői idődet, egyúttal megírom röviden, ami Gyu-
lai „adálak népmeséinkhez” című cikkcskéjében a kiegészít-
teli mese átolvasásakor eszembe jutott. Ki mondja meg:
mi vetünk-e át hibásan a mesét, vagy a nép alkotta csaku-
gyan úgy s lehet-e ^{végre} úgy adnunk, hogy az kirívó kö-
vetkezetlenségével együtt álljon előtünk? Ezt látni én az
„Igazság és Hamisság” című népmesében is, holott, midőn a
Hamisság már szeméiől és kerészől — karjából is megfojtva
az Igazságot, és a három holló ki hallgatása után meg-
néglátja a harmasot mielőtt az szeméhez vixre volna, meg-
megérinvi a harmasot mielőtt kere kinőtt volna? Igén-
telen észrevétel, de én amjira hiszek benne, hogy a harmas-
salan kérdés se fog séged bostansani!

Add az ismeretlen családodnak üdvözlésemet s fogad-
ásfelvételre jelleül legközelebb keresetemet s szeretet meg-
szóval is becses barátságodban

J. Kálmán